

γουρουνοκούκκι τό, Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δη-
μῶδ., 12 γ'ρουνοκούκκι Μεγίστ. γουρ'νοκούκκι Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ο υ κ κ ί.

Τὰ φυτά: α) Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (*Hyoscyamus niger*)
καὶ β) Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (*Hyoscyamus albus*) ἀμφότε-
ρα τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (*Solanaceae*), χρησιμο-
ποιούμενα καὶ ὡς φάρμακα διὰ τὰς ἀρρωστίας τῶν χοίρων
ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ι ο κ α π ν ὅ ς, ἀ γ ρ ι ο τ ο ὔ τ ο υ ν ο,
ἀ ρ ζ ἄ κ ι, γ ε ρ ο ν τ ἄ κ ι 3, γ έ ρ ο ν τ α ς Β 2, γ έ ρ ο ς
Β 10, γ ε ρ ο ὔ λ ι, γ ι α τ ρ ὅ ς Β 3, γ λ ι α τ ζ ι ἄ ς,
γ λ ὕ κ ν α μ ο ς, γ λ ο ῖ δ ἄ ς, δ ί σ κ ν α μ ο ς, δ α ι μ ο -
ν α ρ ι ἄ, δ ο ν τ ὅ χ ο ρ τ ο, λ ι τ σ ἄ ρ μ ο, σ τ ρ ο υ μ -
π ἄ ρ α, τ ρ ί σ κ ν α μ ο ς, σ κ ν ἄ μ ο ς.

γουρουνοκούμασο τό, Εὔβ. ('Ιστ.) Ἡπ. Θράκ. Πε-
λοπν. (Βούρβουρ. Δίβρ. κ.ά.)—Λεξ. Πρόπλετ. γουρουνοκού-
μασο Λεξ. Γαζ. γουρουνοκούμασου Μακεδ. (Διτόχ.) γ'ρου-
νοκούμασου Θεσσ. (Καρυά Κρυόβρ. Συκαμν.) γ'ρουνο-
κούμασου Ἡπ. ('Αγναντ. Ξηροβούν. Πλατανοῦς.) Μακεδ.
(Βροντ. Μοσχοπόταμ.) γουρ'νοκούμασο Ἡπ. (Ραδοβύζ.)
Πελοπν. ('Αρκαδ. Γαργαλ. Βάλτ. Ἡλ. Λάστ. Μεσσην. Πυλ.
κ.ά.) γουρ'νοκούμασου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν. Αἰδηψ.) Ἡπ.
(Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Βόιον Γρεβεν.
Δασοχώρ. Ἐλάτ. Καστορ. Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.
Κολάκ. Ναύπακτ. Σπάρτ.) Τένεδ. γουρ'νοκούμαδου Θεσσ.
(Βαθύρρ. Μοσχολούρ. Σοφᾶδ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δα-
σοχώρ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γουρ'νοκούμουσου Στερελλ.
(Γραν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ο υ μ ἄ σ ι.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Ὁ τὰ γ'ρούνια
φκειάν'νι ἓνα σπ'τάξ', π' τοῦ λέγι κ'μάσ' κί γουρ'νου-
κούμασου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφκειασα ἓνα γουρ'νοκούμα-
δου ὅλου μὴ γουνιές ἀπ' παῖρ' μέσα δέκα γουρ'νούμα Μακεδ.
(Δασοχώρ.) Φκειάσι λίγου τοῦ γ'ρουνοκούμασου, γιὰτ'
βγαίῃ τοῦ γ'ρούν' ὅζου Θεσσ. (Κρυόβρ.) Νὰ πᾶς 'ς τοῦ
γ'ρουνοκούμασου νὰ τοῦ φουκαλίσ'ς (= σκουπίσης) αὐτόθ.
Συνών. εἰς λ. γο υ ρ ο υ ν ο κ α λ ὕ β α. β) Οἰκία μικρὰ
καὶ ἀκάθαρτος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γραν.) Θεσσ.
(Δομοκ.) Πελοπν. (Αἴγ. Βούρβουρ. κ.ά.) : Τοῦ κάματι τοῦ
σπίτ' γουρ'νοκούμασου Ἀχυρ. Σπίτ' εἶν' αὐτὸ ἢ γουρ'-
νοκούμουσου, ἔτδ' π' τό 'χ'ς κάμ'; Γραν. || Ἄσμ.

Τοῦ Βούρβουρα, τοῦ Κούτρουφα τὰ δυὸ κεφαλοχώρια,
ἓνα δεμάτι γέροντες κ' ἓνα σακκί παππᾶδες
κ' ἓνα γουρουνοκούμασο γεμᾶτο ἀναγνωστᾶδες
(εἰρων.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνοκούμασο
Πελοπν. (Γορτυν. Λεχαίν.) Γουρουνοκούμασα Πελοπν.
(Μεσσην. Πυλ.) Γουρουνοκούμασου Εὔβ. (Αἰδηψ.) Μακεδ.
(Βόιον Σταυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ. Χαϊρών.) Γου-
ρ'νοκούμαδου Στερελλ. (Παρνασσ.) Γ'ρουνοκούμαδα Θεσσ.
(Σοφᾶδ.)

γουρουνοκουμούλα ἡ, Πελοπν. ('Αρν. Ζελίν. Οἶτυλ.)
γουρουνοκουμούλα Πελοπν. ('Ανώγ. Πάλυρ.) γουρουνο-
κουμούλα Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοκουμούλα
Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γ'ρουνοκουμούλα Πελοπν. (Πάνιτς.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ο υ μ ο ὕ λ α.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γιομᾶτος ὁ δρόμος
γουρουνοκουμούλες Πελοπν. (Πάλυρ.) Συνών. εἰς λ.
γο υ ρ ο υ ν ο κ α β α λ λ ῖ ν α.

γουρουνοκόφινο τό, Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ο φ ῖ ν ι.

Κόφινος ἐντὸς τοῦ ὁποίου μεταφέρουν μικροὺς χοίρους :
'Εφόρτωσεν 'ς τὸ μουλάρι ἀπεῶ τσ' ἀπετσεῖ τὰ γουρουν-
νοκόφινα. Ἐφόρτωσε τὰ γουρουνοκόφινα 'ς τὸ μουλάρι
τσαί φεύγει.

γουρουνοκόψιδο τό, Πελοπν. ('Ανδρίτσ.) γουρ'νο-
κόψιδο Πελοπν. (Βάλτ. Βερρεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ.
Μεσσην. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γουρ'νοκόψιδου Μακεδ.
(Βόιον.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ο ψ ῖ δ ι.

Τεμάχιον μικρὸν ἐτοίμου πρὸς βρῶσιν χοιρείου κρέατος
ἐνθ' ἄν.: Θὰ τὰ ἀφανίσῃς τὰ γουρουνοκόψιδα Πελοπν.
(Ἀνδρίτσ.) Θὰ χορτάσουμε τώρα τὴν Ἀμολυτὴ τὸ γουρ'-
νοκόψιδο (Ἀμολυτὴ = ἡ ἐβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρι-
σαίου, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει νηστεία) Πελοπν.
(Γαργαλ.) Θὰ 'ρθῇς νὰ φᾶς καὶ γουρ'νοκόψιδα Πελοπν.
(Μεσσην.)

γουρουνόκρεας τό, Πελοπν. (Κίτ. Λάγ. Λεῦκτρ. Μάν.)
γουρ'νοκριγιάς Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ κ ρ έ α ς.

Τὸ χοιρινὸν κρέας ἐνθ' ἄν.: Ἐφα πασπαλᾶ μὲ γουρουνό-
κρεας (πασπαλᾶς = φαγητὸν ἐξ ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ ὕδα-
τος, τὸ ὅποιον παρασκευάζουν καὶ ἄνευ κρέατος) Κίτ. Μάν.
Τώρα 'ς τίς γουρ'νοσφαξές θὰ χορτάσουμε τὸ γουρ'νοκρι-
γιάς Γαργαλ.

γουρουνοκρέατο τό, ἐνιαχ. γ'ρουνοκρέατος Στερελλ.
(Σπάρτ.) γουρ'νοκρέατος Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γουρ'-
νοκρίατος Εὔβ. ('Ακρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
γουρ'νοκρίατο Πελοπν. ('Ολυμπ. κ.ά.) — Κ. Μαρίν., Ν.
'Εστ. 2 (1928), 258 γουρ'νοκρίατου Εὔβ. (Στρόπον.)
Ἐκ τοῦ γο υ ρ ο υ ν ο κ ρ έ α τ α, πληθ. τοῦ οὖσ. γο υ ρ ο υ ν ο κ ρ έ α ς ὑποχωρητ.

Γο υ ρ ο υ ν ο κ ρ έ α ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι πα-
στώσ' κανιὰ πινηνταριά οὐκάδεις γουρ'νοκρίατος κί τρώ-
γαμι μέχρι τ' μιγάλ' Σαρακουστή Εὔβ. ('Ακρ.) Ἐφαγα
καμπόσου γουρ'νοκρίατος κ' ἔχου ἀναγ'λιὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Κεῖνου τοῦ γουρ'νοκρέατος εἶχι λίπους Στερελλ.
(Φθιώτ.) Ἀποὺ ἔ'μουνιού μέρις μπουρεῖ νὰ φάῃ κανέναν
τοῦ γουρ'νοκρίατος Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τ' γανίζουμ' γουρ'-
νοκρίασου, ἀβγά, πατάτις Εὔβ. (Στρόπον.) Ἀνακατώνου
ἀναῶς τὸ γουρ'νοκρίατο ποὺ λειώνει καὶ τσουλαγρίζει
(ἀναῶς = διαρκῶς, τσουλαγρίζει = σχάζει) Κ. Μαρίν.,
ἐνθ' ἄν.

Γουρουνοκυριακή ἡ, Ζάκκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ Κ υ ρ ι α κ ἡ.

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (ἐκ τῆς κατ' αὐτὴν γινομένης,
κατὰ τοπικὸν ἔθιμον, σφαγῆς τῶν οἰκοσίων χοίρων) :
Κεφτέδες; Ἀρχόντεφε βλέπω ἡ Μαρούλα. — Τ'ς εἶχε ἀπὸ
τὰ φές ἡ κακομοῖρα. Γουρουνοκυριακὴ, βλέπεις. Συνών.
Γ δ α ρ τ ο κ υ ρ ι α κ ἡ.

γουρουνόλαδο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλαδο Πελοπν. (Βάλτ.
Βερρεστ. Κόκκιν. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Παππούλ. Ποταμ. Πύλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γο υ ρ ο ύ ν ι καὶ λ ἄ δ ι.